

I

(Tiedonantoja)

NEUVOSTO

Neuvoston 18 päivänä joulukuuta 2003 vahvistama

YHTEINEN KANTA (EY) N:o 10/2004

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/.../EY antamiseksi terveyttä ja turvallisuutta koskevista vähimmäisvaatimuksista työntekijöiden suojelemiseksi altistumiselta fysikaalisista tekijöistä (sähkömagneettiset kentät) aiheutuville riskeille (kahdeksastoista direktiivin 89/391/ETY 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi)

(2004/C 66 E/01)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO,
jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 137 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾, jonka se on tehnyt työturvallisuuden, työhygienian ja työterveyden neuvoa-antavaa komiteaa kuultuaan,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

ovat kuulleet alueiden komiteaa,

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Perustamissopimuksen mukaan neuvosto voi antaa direktiivein säännökset vähimmäisvaatimuksista, joilla edistetään erityisesti työympäristön parantamista, taatakseen näin korkeatasoisemman työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden suojelun. Näitä direktiivejä säädettäessä on vältettävä asettamasta sellaisia hallinnollisia, taloudellisia ja oikeudellisia rasituksia, jotka vaikeuttaisivat pienten ja keskiuurten yritysten perustamista taikka haittaisivat niiden kehitystä.
- (2) Työntekijöiden sosiaalisia perusoikeuksia koskevan yhteisön peruskirjan soveltamiseen liittyvästä toimintaohjelmasta annetun komission tiedonannon mukaisesti on asetettava turvallisuutta ja terveyttä koskevia vähimmäisvaatimuksia työntekijöiden altistukselle fysikaalisista tekijöistä johtuville riskeille. Euroopan parlamentti antoi syyskuussa

1990 toimintaohjelmasta päätöslauselman ⁽⁴⁾, jossa kehoitettiin komissiota laatimaan erityisdirektiivi meluun, tärinään ja muihin työpaikan fysikaalisiin tekijöihin liittyvistä vaaroista.

- (3) Euroopan parlamentti ja neuvosto antoivat ensimmäisenä toimenpiteenä 25 päivänä kesäkuuta 2002 direktiivin 2002/44/EY terveyttä ja turvallisuutta koskevista vähimmäisvaatimuksista työntekijöiden suojelemiseksi altistumiselta fysikaalisista tekijöistä (tärinä) aiheutuville riskeille (kuudestoista direktiivin 89/391/ETY 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi) ⁽⁵⁾. Tämän jälkeen Euroopan parlamentti ja neuvosto antoivat 6 päivänä helmikuuta 2003 direktiivin 2003/10/EY terveyttä ja turvallisuutta koskevista vähimmäisvaatimuksista työntekijöiden suojelemiseksi altistumiselta fysikaalisista tekijöistä (melu) aiheutuville riskeille (seitsemästoista direktiivin 89/391/ETY 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi) ⁽⁶⁾.
- (4) Nyt on tarpeen ottaa käyttöön toimenpiteitä, joilla työntekijöitä suojellaan sähkömagneettisiin kenttiin liittyviltä riskeiltä, koska ne vaikuttavat työntekijöiden terveyteen ja turvallisuuteen. Tässä direktiivissä ei kuitenkaan käsitellä ajallisesti muuttuville sähkökentille, magneettikentille ja sähkömagneettisille kentille altistumisen pitkän aikavälin vaikutuksia, mahdolliset syöpää aiheuttavat vaikutukset mukaan luettuina, joiden osalta syy-yhteydestä ei ole ratkaisevaa tieteellistä näyttöä. Näillä toimenpiteillä pyritään sekä varmistamaan jokaisen yksittäisen työntekijän terveys ja turvallisuus että luomaan perusta kaikkien yhteisön työntekijöiden vähimmäissuojalle, jotta vältetään mahdollinen kilpailun vääristyminen.
- (5) Tässä direktiivissä säädetään vähimmäisvaatimuksista, ja näin ollen jäsenvaltiot voivat pitää voimassa tai antaa tiukempia työsuojelumääräyksiä ja erityisesti asettaa alempia toiminta-arvoja tai alempia altistumisen raja-arvoja sähkömagneettisten kenttien osalta. Direktiivin täytäntöönpano ei saisi olla perusteena jäsenvaltiossa vallitsevan tilanteen heikentämiseen.

⁽¹⁾ EYVL C 77, 18.3.1993, s. 12 ja EYVL C 230, 19.8.1994, s. 3.

⁽²⁾ EYVL C 249, 13.9.1993, s. 28.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin lausunto, annettu 20. huhtikuuta 1994 (EYVL C 128, 9.5.1994, s. 146) ja vahvistettu 16. syyskuuta 1999 (EYVL C 54, 25.2.2000, s. 75), neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 18. joulukuuta 2003 Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu ... (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty ...

⁽⁴⁾ EYVL C 260, 15.10.1990, s. 167.

⁽⁵⁾ EYVL L 177, 6.7.2002, s. 13.

⁽⁶⁾ EUVL L 42, 15.2.2003, s. 38.

- (6) Sähkömagneettisilta kentiltä suojautumista koskevan järjestelmän olisi rajoitettava tarpeetonta yksityiskohtaisuutta välttämällä määrittelemään saavutettavat tavoitteet, noudatettavat periaatteet ja sovellettavat perusarvot, jotta jäsenvaltiot voivat soveltaa vähimmäisvaatimuksia samalla tavoin.
- (7) Sähkömagneettisille kentille altistumista voidaan vähentää tehokkaammin ottamalla ehkäisytöimenpiteet huomioon jo työpisteistä suunniteltaessa sekä valitsemalla työvälineet, -menettelyt ja -menetelmät siten, että riskejä vähennetään ensisijaisesti jo niiden alkulähteessä. Työvälineisiin ja -menetelmiin liittyvillä säännöksillä edistetään siten työntekijöiden suojelua.
- (8) Työnantajien olisi toteutettava teknisen kehityksen ja sähkömagneettisille kentille altistumisen riskejä koskevaan tietelliseen tietämykseen perustuvia mukautuksia parantaakseen työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden suojelua.
- (9) Koska tämä direktiivi on toimenpiteistä työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden parantamisen edistämiseksi työssä 12 päivänä kesäkuuta 1989 annetun neuvoston direktiivin 89/391/ETY⁽¹⁾ 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi, mainittua direktiiviä sovelletaan työntekijöiden altistumiseen sähkömagneettisille kentille, tämän kuitenkin rajoittamatta tähän direktiiviin sisältyvien tiukempien ja/tai yksityiskohtaisempien säännösten soveltamista.
- (10) Tällä direktiivillä edistetään käytännössä sisämarkkinoiden sosiaalisen ulottuvuuden toteutumista.
- (11) Tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi tarvittavista toimenpiteistä olisi päätettävä menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28 päivänä kesäkuuta 1999 tehdyn neuvoston päätöksen 1999/468/EY⁽²⁾ mukaisesti.
- (12) Altistumisen raja- ja toiminta-arvoja noudattamalla pitäisi saada korkeatasoinen suojaa sähkömagneettisille kentille altistumisesta mahdollisesti aiheutuvia osoitettuja terveysvaikutuksia vastaan, mutta näin ei välttämättä välttyä säteilyn häiritseviltä tai muilta vaikutuksilta lääkinnällisten laitteiden, kuten metallisten proteesien, sydämentahdistimien ja kammionvärinäpoistajien, kuulolainimplanttien ja muiden implanttien, toimintaan. Erityisesti sydämentahdistimen toiminta voi häiriintyä myös säteilytason ollessa alle toiminta-arvojen, joten sydämentahdistimien osalta olisi sovellettava asianmukaisia varotoimia ja suojatoimenpiteitä,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I JAKSO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

1 artikla

Tarkoitus ja soveltamisala

1. Tässä direktiivissä, joka on kahdeksastoista direktiivin 89/391/ETY 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi, säädetään vähimmäisvaatimuksista työntekijöiden suojelemiseksi heidän terveyteensä ja turvallisuuteensa kohdistuvilta riskeiltä, jotka aiheutuvat tai saattavat aiheutua sähkömagneettisille kentille (0 Hz–300 GHz) altistumisesta työssä.
2. Tämä direktiivi koskee työntekijöiden terveyteen ja turvallisuuteen kohdistuvia riskejä, jotka johtuvat indusoituneen virran, energian absorboitumisen sekä kosketusvirtojen aiheuttamista tunnetuista lyhytaikaisista haittavaikutuksista ihmiskehossa.
3. Tässä direktiivissä ei käsitellä väitettyjä pitkäaikaisvaikutuksia.
4. Tässä direktiivissä ei käsitellä riskejä, jotka aiheutuvat kontaktista jännitteisiin johteisiin.
5. Direktiivin 89/391/ETY säännöksiä sovelletaan kaikilta osin 1 kohdassa tarkoitettua alalla, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tähän direktiiviin sisältyvien tiukempien ja/tai yksityiskohtaisempien säännösten soveltamista.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- a) "sähkömagneettisella kentällä" staattisia magneettisia ja ajallisesti muuttuvia sähkökenttiä, magneettikenttiä ja sähkömagneettisia kenttiä, joiden taajuus on alle 300 GHz;
- b) "altistumisen raja-arvoilla" sähkömagneettisille kentille altistumiselle asetettavia rajoja, jotka perustuvat suoraan osoitettuihin terveysvaikutuksiin ja biologisiin tekijöihin. Kyseisten rajojen noudattamisella varmistetaan, että sähkömagneettisille kentille altistuvia työntekijöitä suojellaan kaikilta tunnetuilta terveyshaitoilta;
- c) "toiminta-arvoilla" sähkökentän voimakkuutena (E), magneettikentän voimakkuutena (H), magneettivuon tiheytenä (B) ja tehotiheytenä (S) ilmaistuja suoraan mitattavissa olevien muuttujien suuruuksia, joiden toteutuessa on toteutettava yksi tai useampi tässä direktiivissä mainittu toimenpide. Kyseisten arvojen noudattamisella varmistetaan asiaankuuluvien altistumisen raja-arvojen noudattaminen.

⁽¹⁾ EYVL L 183, 29.6.1989, s. 1. Direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EY) N:o 1882/2003 (EUVL L 284, 31.10.2003, s. 1).

⁽²⁾ EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

3 artikla

Altistumisen raja-arvot ja toiminta-arvot

1. Altistumisen raja-arvot vahvistetaan liitteessä olevassa taulukossa 1.
2. Toiminta-arvot vahvistetaan liitteessä olevassa taulukossa 2.
3. Siihen saakka kun Euroopan sähkötekniikan standardointikomitean (Cenelec) yhdenmukaistetut eurooppalaiset standardit kattavat kaikki asiaankuuluvat arviointi-, mittaus- ja laskentatilanteet, jäsenvaltiot voivat käyttää muita tieteellisesti perusteltuja standardeja tai ohjeita arvioitaessa, mitattaessa ja/tai laskettaessa työntekijöiden altistusta sähkömagneettisille kentille.

II JAKSO

TYÖNANTAJIEN VELVOLLISUUDET

4 artikla

Altistumisen määrittely ja riskien arviointi

1. Työnantajan on direktiivin 89/391/ETY 6 artiklan 3 kohdassa ja 9 artiklan 1 kohdassa säädettyjä velvollisuuksia täyttäänsään arvioitava ja tarvittaessa mitattava ja/tai laskettava sähkömagneettisten kenttien tasot, joille työntekijät altistuvat. Arviointi, mittaus ja laskenta voidaan suorittaa 3 artiklassa tarkoitettujen tieteellisesti perustettujen standardien ja ohjeiden mukaisesti, kunnes Cenelecin yhdenmukaistetut eurooppalaiset standardit kattavat kaikki asiaankuuluvat arviointi-, mittaus- ja laskentatilanteet, ottaen tarvittaessa huomioon laitteen valmistajan ilmoittamat päästötasot, jos laite kuuluu asiaa koskevien yhteisön direktiivien soveltamisalaan.
2. Jos 3 artiklassa tarkoitettuja toiminta-arvot ylittyvät, työnantajan on 1 kohdan mukaisesti suoritettujen sähkömagneettisten kenttien tasojen arvioinnin perusteella arvioitava ja tarvittaessa laskettava, ovatko altistumisen raja-arvot ylittyneet.
3. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitettua arviointia, mittausta ja/tai laskentaa ei tarvitse suorittaa yleisöille avoimilla työpaikoilla, joissa on jo suoritettu arviointi väestön sähkömagneettisille kentille (0 Hz-300 GHz) altistumisen rajoittamisesta 12 päivänä heinäkuuta 1999 annetun neuvoston suosituksen 1999/519/EY⁽¹⁾ säännösten mukaisesti, kyseisessä suosituksessa esitettyjä rajoituksia noudatetaan työntekijöiden osalta ja turvallisuusriskit on suljettu pois.
4. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitettua arviointia, mittaus ja/tai laskelmat on suunniteltava ja suoritettava pätevien palveluntuottajien tai henkilöiden toimesta sopivin väliajoin ottaen erityisesti huomioon direktiivin 89/391/ETY 7 artiklan tarpeellisia päteviä palveluntuottajia tai henkilöitä koskevat säännökset.

Altistumisen tason arvioinnista, mittauksesta ja/tai laskelmista saadut tiedot on säilytettävä sopivassa muodossa, jotta niitä voidaan käyttää myöhemmin.

5. Työnantajan on direktiivin 89/391/ETY 6 artiklan 3 kohdan säännösten mukaisesti otettava riskien arvioinnissa huomioon erityisesti seuraavat seikat:

- a) altistuksen taso, taajuusspektri, kesto ja tyyppi;
- b) tämän direktiivin 3 artiklassa tarkoitettua altistumisen raja-arvot ja toiminta-arvot;
- c) vaikutukset erityisen riskialttiiden työntekijöiden terveyteen ja turvallisuuteen;
- d) epäsuorat vaikutukset, joita ovat muun muassa:
 - i) lääkinnällisten sähkölaitteiden häiriöt (mukaan luettuina sydämentahdistimet ja muut implantoidut laitteet)
 - ii) ferromagneettisten esineiden aiheuttama sinkoutumisvaara staattisissa magneetikentissä, joiden magneettivuon tiheys on suurempi kuin 3 mT
 - iii) sähköisesti ohjattavien räjähtävien laitteiden laukeaminen (sytyttimet)
 - iv) indusoituvien kenttien, kosketusvirtojen tai kipinäpurkausten synnyttämän kipinäoiminnin aiheuttamasta herkästi syttyvien aineiden syttymisestä johtuvat tulipalot ja räjähdykset;
- e) korvaavien laitteiden olemassaolo, jotka on suunniteltu vähentämään sähkömagneettisille kentille altistumista;
- f) terveydentilan seurannassa saadut tiedot, mukaan lukien julkaistut tiedot, silloin kun se on mahdollista;

- g) altistuminen useille lähteille;

- h) samanaikainen altistuminen useille eritaajuisille kentille.

6. Työnantajalla on oltava hallussaan arviointi riskeistä direktiivin 89/391/ETY 9 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti, ja työnantajan on eriteltävä ne toimenpiteet, jotka on toteutettava tämän direktiivin 5 ja 6 artiklan mukaisesti. Riskeistä laadittu arviointi on tallennettava soveltuvasa muodossa kansallisen lainsäädännön ja käytännön mukaisesti; se voi sisältää työnantajan perustelut sille, että sähkömagneettisiin kenttiin liittyvien riskien luonteen ja laajuuden vuoksi yksityiskohtaisempi riskien arviointi on tarpeeton. Riskien arviointi on ajantasaistettava säännöllisesti, erityisesti, jos on tapahtunut merkittäviä muutoksia, jotka voisivat tehdä sen vanhentuneeksi, tai kun terveydentilan seurannan tulokset osoittavat sen tarpeelliseksi.

⁽¹⁾ EYVL L 199, 30.7.1999, s. 59.

5 artikla

Riskien estämistä tai vähentämistä koskevat säännökset

1. Sähkömagneettisille kentille altistumisesta aiheutuvat riskit on poistettava tai pienennettävä niin vähäisiksi kuin mahdollista ottaen huomioon tekninen kehitys ja toimenpiteet, jotka ovat käytettävissä riskin hallitsemiseksi sen syntyvaiheessa.

Sähkömagneettisille kentille altistumisesta aiheutuvia riskejä on vähennettävä noudattaen direktiivissä 89/391/ETY säädettyjä yleisiä ehkäiseviä toimenpiteitä koskevia periaatteita.

2. Jos 3 artiklassa tarkoitetut toiminta-arvot ylittyvät, työnantajan on, jollei 4 artiklan 2 kohdan mukaisesti toteutettu arviointi osoita, että altistumisen raja-arvot eivät ylitä ja että turvallisuusriskit voidaan sulkea pois, laadittava ja toteutettava 4 artiklassa tarkoitetun riskien arvioinnin perusteella toimintasuunnitelma, joka käsittää teknisiä ja/tai organisatorisia toimenpiteitä raja-arvot ylittävän altistumisen estämiseksi, kiinnittäen huomiota erityisesti seuraaviin seikkoihin:

- a) vaihtoehtoiset työmenetelmät, joissa altistuu vähemmän sähkömagneettisille kentille;
- b) vähemmän sähkömagneettisia kenttiä lähettävien laitteiden valitseminen, tehtävä työ huomioon ottaen;
- c) tekniset toimenpiteet sähkömagneettisten kenttien säteilyvaihutuksen vähentämiseksi, mukaan lukien tarvittaessa varmuuslukituksen, koteloinnin tai vastaavien terveydensuojelujärjestelmien käyttö;
- d) asianmukaiset työvälineiden, työpaikkojen ja työpisteissä käytettävien järjestelmien huolto-ohjelmat;
- e) työpaikkojen ja työpisteiden suunnittelu;
- f) altistuksen keston ja voimakkuuden rajoittaminen;
- g) asianmukaisten henkilönsuojaimien saatavuus.

3. Edellä 4 artiklassa tarkoitetun riskien arvioinnin perusteella sellaiset työpaikat, joissa työntekijät saattavat altistua toiminta-arvot ylittävälle sähkömagneettisille kentille, on osoitettava asianmukaisin merkein työssä käytettäviä turvallisuus- ja/tai terveysmerkkejä koskevista vähimmäisvaatimuksista 24 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston direktiivin 92/58/ETY⁽¹⁾ (yhdeksäs direktiivin 89/391/ETY 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi) mukaisesti, jollei 4 artiklan 2 kohdan mukaisesti toteutettu arviointi osoita, että altistumisen raja-arvot eivät ylitä ja että turvallisuusriskit voidaan sulkea pois. Kyseessä olevat alueet on myös merkittävä ja pääsyä niille on rajoitettava, jos se on teknisesti mahdollista ja jos altistumisen raja-arvojen ylittymisen riski on olemassa.

⁽¹⁾ EYVL L 245, 26.8.1992, s. 23.

4. Työntekijät eivät saa missään tilanteessa altistua yli altistumisen raja-arvojen.

Jos altistumisen raja-arvot ylittyvät huolimatta toimenpiteistä, jotka työnantaja on toteuttanut tämän direktiivin perusteella, on työnantajan välittömästi ryhdyttävä toimenpiteisiin altistumisen vähentämiseksi altistumisen raja-arvojen alapuolelle. Työnantajan on yksilöitävä syyt, joiden vuoksi altistumisen raja-arvot on ylitetty, ja muutettava suojelu- ja ehkäisytoimenpiteitä siten, ettei raja-arvojen ylitys toistu.

5. Työnantajan on direktiivin 89/391/ETY 15 artiklan nojalla mukautettava tässä artiklassa tarkoitetut toimenpiteet riskeille erityisen alttiita työntekijöitä koskeviin vaatimuksiin.

6 artikla

Työntekijöille annettavat tiedot ja koulutus

Työnantajan on, tämän kuitenkaan rajoittamatta direktiivin 89/391/ETY 10 ja 12 artiklan soveltamista, varmistettava, että työssään sähkömagneettisista kentistä aiheutuville riskeille altistuvat työntekijät ja/tai heidän edustajansa saavat kaiken tarvittavan, tämän direktiivin 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua riskien arvioinnista saatuihin tuloksiin liittyvän tiedon ja koulutuksen, joka koskee erityisesti:

- a) tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi toteutettuja toimenpiteitä;
- b) altistumisen raja-arvojen ja toiminta-arvojen arvoja ja käsitteitä sekä niihin liittyviä mahdollisia riskejä;
- c) tämän direktiivin 4 artiklan mukaisesti suoritettujen sähkömagneettisille kentille altistumisen tasojen arviointien, mitausten ja/tai laskelmien tuloksia;
- d) vammojen havaitsemisen ja raportoinnin tarpeellisuutta ja suoritustapaa;
- e) olosuhteita, joissa työntekijöillä on oikeus terveydentilan seurantaan;
- f) turvallisia työtapoja altistumisesta aiheutuvien riskien vähentämiseksi mahdollisimman alhaiselle tasolle.

7 artikla

Työntekijöiden kuuleminen ja osallistuminen

Työntekijöiden ja/tai heidän edustajiensa kuuleminen ja osallistuminen on tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvissa asioissa järjestettävä direktiivin 89/391/ETY 11 artiklan mukaisesti.

III JAKSO

MUUT SÄÄNNÖKSET

8 artikla

Terveystilan seuranta

Niiden työntekijöiden terveystilan, joihin saattaa kohdistua haitallisia terveys- tai turvallisuusvaikutuksia, ja varsinkin riskeille erityisen alttiiden työntekijöiden terveystilan asianmukainen seuranta on varmistettava direktiivin 89/391/ETY 14 ja 15 artiklan mukaisesti.

9 artikla

Tekniset muutokset

1. Euroopan parlamentti ja neuvosto hyväksyvät liitteessä esitettyjen alitumisen raja-arvojen ja toiminta-arvojen muutokset perustamissopimuksen 137 artiklan 2 kohdassa määrättyä menettelyä noudattaen.

2. Liitteeseen tehtävistä pelkästään teknisistä muutoksista, jotka ovat

- a) työvälineiden ja/tai työpaikkojen suunnittelua, rakentamista tai valmistamista koskevasta teknisestä yhdenmukaistamisesta ja standardoinnista annettavien direktiivien mukaisia, ja/tai
- b) tekniikan kehityksen, merkittävimpien yhdenmukaistetuissa eurooppalaisissa standardeissa tai eritelmissä tapahtuvien muutosten sekä sähkömagneettisia kenttiä koskevien uusien tieteellisten tutkimustulosten mukaisia,

päätetään 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua sääntelymenettelyä noudattaen.

10 artikla

Komitea

1. Komissiota avustaa direktiivin 89/391/ETY 17 artiklassa tarkoitettu komitea.

2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 ja 7 artiklassa säädettyä menettelyä ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.

Päätöksen 1999/468/EY 5 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu määräaika vahvistetaan kolmeksi kuukaudeksi.

3. Komitea vahvistaa työjärjestyksensä.

IV JAKSO

LOPPUSÄÄNNÖKSET

11 artikla

Kertomukset

Jäsenvaltioiden on annettava komissiolle viiden vuoden välein tämän direktiivin käytännön täytäntöönpanoa koskeva kertomus, jossa esitetään työmarkkinaosapuolten näkemykset.

Komissio tiedottaa Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle sekä työturvallisuuden ja työterveyden neuvoston komitealle näiden kertomusten sisällöstä sekä arvioinnistaan, joka koskee kyseisen alan kehitystä, ja uuden tieteellisen tiedon perusteella mahdollisesti tarvittavista toimenpiteistä.

12 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään ... päivänä ... kuuta ... (*). Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus silloin, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle kirjallisina ne kansalliset säännökset, jotka ne antavat tai ovat jo antaneet tässä direktiivissä tarkoitetulla alalla.

13 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

14 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty ...

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

(*) 4 vuotta tämän direktiivin voimaantulopäivästä.

LIITE

SÄHKÖMAGNEETTISILLE KENTILLE ALTISTUMISEN RAJA-ARVOT JA TOIMINTA-ARVOT

Sähkömagneettisille kentille altistumisen kuvailemisessa käytetään seuraavia fysikaalisia suureita:

Kosketusvirta (I_C) henkilön ja kohteen välillä ilmaistaan ampeereina (A). Sähkökentässä sijaitseva sähköä johtava kohde voi varautua kentän vaikutuksesta.

Virrantiheys (J) määritellään tilavuusjohtimessa, kuten ihmiskehossa tai sen osassa, kulkevana virtana etenemissuuntaan nähden kohtisuoran tason pinta-alayksikköä kohti. Virrantiheys ilmaistaan ampeereina neliometriä kohti (A/m^2).

Sähkökentän voimakkuus on vektorisuure (E), joka vastaa varautuneeseen hiukkaseen kohdistuvaa, hiukkasen liiketilasta riippumatonta voimaa. Se ilmaistaan voltteina metriä kohti (V/m).

Magneettikentän voimakkuus on vektorisuure (H), joka yhdessä magneettivuon tiheyden kanssa määrittää magneettikentän tarkasteltavassa tilassa. Se ilmaistaan ampeereina metriä kohti (A/m).

Magneettivuon tiheys on vektorisuure (B), jonka vaikutuksesta syntyy liikkeisiin varauksiin kohdistuva voima, ilmaistuna tesloina (T). Vapaassa tilassa ja biologisessa materiaalissa magneettivuon tiheyden ja magneettikentän voimakkuuden vastaavuus voidaan määrittää käyttämällä kaavaa $1 \text{ A/m} = 4 \pi \cdot 10^{-7} \text{ T}$.

Tehotiheys (S) on suure, jota käytetään erittäin suurten taajuuksien alueella, jossa sähkömagneettiset kentät eivät tunkeudu syvälle kehoon. Tehotiheys määritellään kohteen pintaan nähden kohtisuoran säteilyn tehona kohteen pinta-alayksikköä kohti, ja se ilmaistaan watteina neliometriä kohti (W/m^2).

Ominaisabsorptio (SA) määritellään biologisen kudoksen absorboimana energiana massayksikköä kohti (J/kg). Tässä direktiivissä suuretta käytetään rajoittamaan pulssimuotoisen mikroaaltosäteilyn muita kuin lämpövaikutuksia.

Ominaisabsorptionopeus (SAR), joka määritetään keskiarvona koko keholle tai kehon osille, määritellään energian absorboitumisnopeutena kudoksen massayksikköä kohti. Se ilmaistaan watteina kilogrammaa kohti (W/kg). Koko kehon SAR-arvo on laajalti hyväksytty suure mitattaessa radiotaajuuksille altistumisen haitallisia lämpövaikutuksia. Koko kehon SAR-arvon ohella käytetään paikallisia SAR-arvoja, joita tarvitaan arvioitaessa ja rajoitettaessa liiallisia energiakertymiä, jotka syntyvät pieniin kehon osiin erityisissä altistusolosuhteissa. Tällaisia olosuhteita ovat esimerkiksi kosketuksissa maahan olevan henkilön altistuminen megahertsialueen matalille radiotaajuuksille kentille ja antennin lähikentässä tapahtuva altistuminen.

Näistä suureista magneettivuon tiheys, kosketusvirta, sähkö- ja magneettikentän voimakkuus sekä tehtiheys ovat suoraan mitattavissa.

A. ALTISTUMISEN RAJA-ARVOT

Sähkömagneettisia kenttiä koskevien altistumisen raja-arvojen määrittelyssä käytetään kentän taajuuden mukaan seuraavia fysikaalisia suureita:

- taajuudeltaan enintään 1 Hz:n muuttuvien kenttien osalta altistumisen raja-arvot koskevat virrantiheyttä. Tavoitteena on estää sydän- ja verisuonijärjestelmään sekä keskushermostoon kohdistuvat vaikutukset.
- 1 Hz–10 MHz: altistumisen raja-arvot koskevat virrantiheyttä; tavoitteena on estää keskushermoston toimintaan kohdistuvat vaikutukset.
- 100 kHz–10 GHz: altistumisen raja-arvot koskevat SAR-arvoa; tavoitteena on estää koko kehoon kohdistuva lämpöä ja liiallinen kudosten paikallinen kuuminen. Taajuudella 100 kHz–10 MHz altistumisen raja-arvot koskevat sekä virrantiheyttä että SAR-arvoa.
- 10 GHz–300 GHz: altistumisen raja-arvo koskee tehtiheyttä, ja tavoitteena on estää kehon pinnalla tai lähellä pintaa olevien kudosten kuuminen.

Taulukko 1

Altistumisen raja-arvot (3 artiklan 1 kohta)

Kaikki ehdot täytettävä

Taajuus	Pään ja vartalon virrantiheys J (mA/m ²) (rms)	Koko kehon keskimääräinen SAR (W/kg)	Paikallinen SAR (pää ja vartalo) (W/kg)	Paikallinen SAR (raajat) (W/kg)	Tehotiheys S (W/m ²)
enintään 1 Hz	40	—	—	—	—
1–4 Hz	40/f	—	—	—	—
4–1 000 Hz	10	—	—	—	—
1 000 Hz–100 kHz	f/100	—	—	—	—
100 kHz–10 MHz	f/100	0,4	10	20	—
10 MHz–10 GHz	—	0,4	10	20	—
10–300 GHz	—	—	—	—	50

Huomautuksia:

1. f on taajuus hertseinä (Hz).
2. Virrantiheyttä koskevat altistumisen raja-arvot on tarkoitettu suojaamaan pään ja vartalon keskushermostokudoksia altistumisen akuuteilta vaikutuksilta. Taajuusaluetta 1 Hz–10 MHz koskevat altistumisen raja-arvot perustuvat osoitettuihin keskushermostoon kohdistuviin haitallisiin vaikutuksiin. Kyseiset akuutit vaikutukset ovat pääasiassa hetkellisiä, eikä ole tieteellisiä perusteita lyhytaikaista altistumista koskevien altistumisen raja-arvojen muuttamiseksi. Koska altistumisen raja-arvoissa viitataan kuitenkin keskushermostoon kohdistuviin haitallisiin vaikutuksiin, näiden altistumisen raja-arvojen mukaisesti voidaan mahdollisesti sallia samoissa altistusolosuhteissa suurempia virrantiheyksiä muiden kehon kudosten kuin keskushermoston osalta.
3. Koska keho on sähköisesti epähomogeeninen, virrantiheydet olisi laskettava keskiarvoina virran suuntaan nähden kohtisuoraa 1 cm²:n alaa kohti.
4. Enintään 100 kHz:n taajuudet: virrantiheyden huippuarvo lasketaan kertomalla tehollisarvo (2)^{1/2}:lla.
5. Enintään 100 kHz:n taajuudet ja pulssimuotoiset magneettikentät: pulssin virrantiheyden enimmäisarvo voidaan laskea nousu- ja laskuajojen sekä magneettivuon tiheyden enimmäisvaihtelun perusteella. Indusoituneen virran tiheyttä voidaan sitten verrata vastaavaan altistumisen raja-arvoon. Kun pulssin kesto on t_p, altistumisen raja-arvoissa sovellettava vastaava taajuus olisi laskettava kaavasta $f = 1/(2 t_p)$.
6. Kaikki SAR-arvot on laskettava keskimääräisinä 6 minuutin jaksoa kohti.
7. Paikallisen SAR:n keskimääräinen arvo lasketaan 10 gramman yhtenäistä kudismassaa kohti. Altistuksen arvioinnissa käytetään näin saatua SAR:n maksimi-arvoa. Kyseisen 10 gramman kudismassan on tarkoitus olla yhtenäistä kudosta, jolla on tasaisesti lähes yhteneväiset sähköiset ominaisuudet. Yhtenäisen kudoksen massan käsitteen määrittelyn yhteydessä todetaan, että tällaista käsitettä voidaan soveltaa laskennallisessa dosimetriassa, mutta että se voi aiheuttaa vaikeuksia suoria fysikaalisia mittauksia suoritettaessa. Yksinkertaista, esimerkiksi kudoksen massan tilavuuteen perustuvaa geometristä menetelmää voidaan käyttää sillä edellytyksellä, että lasketut dosimetriset suureiden arvot alittavat selvästi ohjeiden mukaiset altistusraajat.
8. Taajuudeltaan 0,3–10 GHz olevan pulssialtistuksen sekä pään paikallialtistuksen osalta suositellaan ylimääräistä altistuksen raja-arvoa lämpölaajentumisen aiheuttamien, kuuloaistimuksina havaittavien vaikutusten rajoittamiseksi ja välttämiseksi. SA-arvo ei saa olla yli 10 mJ/kg laskettuna keskiarvona 10 gramman kudismassaa kohti.
9. Tehotiheydet lasketaan keskiarvoina kutakin 20 cm²:n suuruista altistunutta aluetta ja 68/f^{1.05} minuutin jaksoa kohti (f on gigahertseinä), jotta voidaan ottaa huomioon tunkeutumisvyyden asteittainen väheneminen taajuuden kasvaessa. 1 cm²:n suuruisen alan keskiarvoina lasketut spatiaalisen tehotiheyden enimmäisarvot eivät saa ylittää 20-kertaisesti arvoa 50 W/m².

10. Mitä tulee pulssimuotoisiin tai hetkellisiin sähkömagneettisiin kenttiin tai ylipäänsä samanaikaiseen altistumiseen useille eritaajuisille kentille, on sovellettava asianmukaisia arviointi-, mittaus- ja/tai laskentamenetelmiä, joiden avulla voidaan analysoida aaltomuotojen ominaisuuksia ja biologisten vuorovaikutusten luonnetta, ottaen huomioon Cenelecin kehittämät eurooppalaiset yhdenmukaistetut standardit.

B. TOIMINTA-ARVOT

Taulukossa 2 tarkoitetut toiminta-arvot on saatu altistuksen raja-arvoista niiden perusteiden mukaisesti, joita kansainvälinen ionisoimattoman säteilyn komitea (ICNIRP) käyttää ionisoimattomalle säteilylle altistumisen rajoittamista koskevissa ohjeissaan (ICNIRP 7/99).

Taulukko 2

Toiminta-arvot (3 artiklan 2 kohta) (häiriöttömät tehollisarvot)

Taajuus	Sähkökentän voimakkuus, E (V/m)	Magneettikentän voimakkuus, H (A/m)	Magneettivuon tiheys, B (μT)	Tasoaaltoa vastaava tehotiheys, S_{eq} (W/m ²)	Kosketusvirta, I_C (mA)	Raajaan kohdistuva virta, I_L (mA)
0–1 Hz	—	$1,63 \times 10^5$	2×10^5	—	1,0	—
1–8 Hz	20 000	$1,63 \times 10^5/f^2$	$2 \times 10^5/f^2$	—	1,0	—
8–25 Hz	20 000	$2 \times 10^4/f$	$2,5 \times 10^4/f$	—	1,0	—
0,025–0,82 kHz	500/f	20/f	25/f	—	1,0	—
0,82–2,5 kHz	610	24,4	30,7	—	1,0	—
2,5–65 kHz	610	24,4	30,7	—	0,4 f	—
65–100 kHz	610	1 600/f	2 000/f	—	0,4 f	—
0,1–1 MHz	610	1,6/f	2/f	—	40	—
1–10 MHz	610/f	1,6/f	2/f	—	40	—
10–110 MHz	61	0,16	0,2	10	40	100
110–400 MHz	61	0,16	0,2	10	—	—
400–2 000 MHz	$3f^{1/2}$	$0,008f^{1/2}$	$0,01f^{1/2}$	$f/40$	—	—
2–300 GHz	137	0,36	0,45	50	—	—

Huomautuksia:

- f on taajuus taajuussarakkeessa ilmoitettuna yksikköinä.
- 100 kHz–10 GHz:n taajuudet: S_{eq} , E^2 , H^2 , B^2 ja I_L^2 on laskettava 6 minuutin jakson keskiarvoina.
- Yli 10 GHz:n taajuudet: S_{eq} , E^2 , H^2 ja B^2 on laskettava $68/f^{1,05}$ minuutin jakson keskiarvoina (f on gigahertseinä).
- Enintään 100 kHz:n taajuuksien osalta kentänvoimakkuuksien huipputoiminta-arvot lasketaan kertomalla tehollisarvo (rms) $(2)^{1/2}$ lla. Kun pulssin kesto on t_p , altistuksen toiminta-arvoissa sovellettava vastaava taajuus olisi laskettava kaavalla $f = 1/(2 t_p)$.

100 kHz–10 MHz:n taajuudet: kentänvoimakkuuksien huipputoiminta-arvot lasketaan kertomalla tehollisarvo tekijällä 10^a , jossa $a = (0,665 \log(f/10^5) + 0,176)$, f hertseinä.

10 MHz–300 GHz:n taajuudet: huipputoiminta-arvot lasketaan kertomalla vastaavat tehollisarvot 32:lla kentänvoimakkuuksien osalta ja 1 000:lla vastaavan tasoallon tehotiheyden osalta.

5. Pulssimuotoisiin tai hetkellisiin sähkömagneettisiin kenttiin tai ylipäänsä samanaikaiseen altistumiseen useille eritaajuisille kentille on sovellettava asianmukaisia arviointi-, mittaus- ja/tai laskentamenetelmiä, jotka soveltuvat aaltomuotojen ominaisuuksien ja biologisten vuorovaikutusten luonteen analysointiin, ottaen huomioon Cenelecin kehittämät eurooppalaiset yhdenmukaistetut standardit.
 6. Pulssimuotoisten moduloitujen sähkömagneettisten kenttien huippuarvojen osalta ehdotetaan myös, että pulssin leveyden keskimääräinen S_{eq} -arvo olisi korkeintaan 1 000 kertaa S_{eq} -toiminta-arvon suuruinen, kun kantoaallon taajuus ylittää 10 MHz, tai että kentän voimakkuus olisi korkeintaan 32 kertaa kentän voimakkuudelle asetetun toiminta-arvon suuruinen kyseisen kantoaallon taajuuden osalta.
-

NEUVOSTON PERUSTELUT

I JOHDANTO

Komissio toimitti neuvostolle 8. helmikuuta 1993 Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 118 a artiklaan perustuvan ehdotuksen neuvoston direktiiviksi terveyttä ja turvallisuutta koskevista vähimmäisvaatimuksista työntekijöiden suojelemiseksi altistumiselta fysikaalisista tekijöistä aiheutuville riskeille.

Ehdotuksen tarkoituksena oli täydentää direktiiviä 89/391/ETY täsmentämällä, miten eräitä sen säännöksiä on sovellettava fysikaalisille tekijöille altistumisen erityistapauksessa.

Euroopan parlamentti antoi lausuntonsa 20. huhtikuuta 1993, ja talous- ja sosiaalikomitea 30. kesäkuuta 1993.

Komissio esitti muutetun ehdotuksen 8. heinäkuuta 1994.

Amsterdamin sopimuksen tultua voimaan oikeusperustaksi tuli entisen 118 a artiklan sijaan 137 artiklan 2 kohta, jossa määrätään yhteispäätösmenettelystä Euroopan parlamentin kanssa sekä alueiden komitean kuulemisesta.

Alueiden komitea ilmoitti 13. tammikuuta 2000 päivätyllä kirjeellä, ettei se anna lausuntoa direktiiviehdotuksesta.

Ehdotuksen tärkein piirre oli se, että siinä yhdistettiin yhteen välineeseen neljä fysikaalista tekijää (melu, mekaaninen värinä, optinen säteily sekä sähkömagneettiset kentät), joista kutakin olisi käsitelty erillisessä liitteessä.

Koska näiden neljän fysikaalisen tekijän ominaisuudet poikkeavat toisistaan erittäin suuresti, vuonna 1999 päätettiin laatia niistä erilliset direktiivit, ja värinää ja melua koskevat erityisdirektiivit onkin jo annettu. Neuvosto päätti sitten keskittyä sähkömagneettisiin kenttiin kolmantena osatekijänä.

Neuvosto vahvisti yhteisen kannan 18 päivänä joulukuuta 2003 perustamissopimuksen 251 artiklan mukaisesti.

II TAVOITE

Direktiiviehdotuksen tavoitteena on alkuperäisen ehdotuksen jakamisen seurauksena parantaa työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden suojelua sähkömagneettisille kentille altistumisesta aiheutuvilta riskeiltä.

III YHTEISEN KANNAN ERITTELY

1. YLEISET HUOMAUTUKSET

Perustamissopimuksen 137 artiklan 1 kohdan mukaisesti "yhteisö tukee ja täydentää jäsenvaltioiden toimintaa (aloilla, joihin kuuluu: . . .) erityisesti työympäristön parantaminen työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden suojelemiseksi".

Perustamissopimuksen 137 artiklan 2 kohdassa määrätään, että "neuvosto voi antaa direktiivein säännökset vähimmäisvaatimuksista, jotka pannaan täytäntöön asteittain ottaen huomioon kunkin jäsenvaltion edellytykset ja kussakin jäsenvaltiossa voimassa oleva sääntely".

Neuvoston yhteinen kanta on tällä alalla perustamissopimuksen 137 artiklan 2 kohdan tavoitteiden mukainen, sillä sen tarkoituksena on ottaa käyttöön vähimmäisvaatimukset työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden suojelemiseksi sähkömagneettisille kentille altistumisesta aiheutuvilta riskeiltä.

Yhteinen kanta on lisäksi komission esittämien ja Euroopan parlamentin kannattamien tavoitteiden mukainen huolimatta rakenteellisesta erilaisuudesta, joka johtuu alkuperäisen ehdotuksen jakamisesta. Siihen on otettu mukaan useita tarkistuksia, joita Euroopan parlamentti teki ensimmäisessä käsittelyssä komission ehdotukseen.

2. RAKENNE JA PÄÄKOHDAT

2.1 Yleisrakenne

Yhteisen kannan yleisrakenne, esimerkiksi altistuksen raja-arvojen ja toiminta-arvojen käyttöönotto, työntekijöille annettavia tietoja ja koulutusta sekä työntekijöiden kuulemista ja osallistumista koskevat artikkelit sekä muut säännökset, on paljolti tärinä- ja meludirektiivien säännösten mukainen. Se vastaa myös komission muutetun ehdotuksen yleisrakennetta. Yhteisen kannan 1 artiklassa viitataan työntekijöiden terveyteen ja turvallisuuteen vaikuttaviin riskeihin, jotka johtuvat tunnetuista lyhyen aikavälin haittavaikutuksista ihmiskehossa, ja suljetaan nimenomaisesti pois pitkäaikaisvaikutukset.

2.2 Altistumisen raja-arvot ja toiminta-arvot

Yhteinen kanta perustuu altistumisen raja-arvojen ja toiminta-arvojen käyttöönottoon sellaisina kuin ne määritellään 2 artiklassa ja vahvistetaan liitteessä olevissa taulukoissa 3 artiklassa esitetyn mukaisesti. Kyseiset arvot perustuvat hyvin pitkälti kansainvälisen ionisoimattoman säteilyn komitean (ICNIRP) suosituksiin.

Liitteen taulukossa 1 on seitsemälle eri taajuudelle vahvistetut altistumisen raja-arvot, joiden tarkoituksena on estää ihmiskehon eri osiin tai toimintoihin kohdistuvat haittavaikutukset, kuten sydän- ja verisuonijärjestelmään sekä keskushermostoon kohdistuvat vaikutukset, koko kehoon kohdistuva lämpörasitus sekä liiallinen kudosten paikallinen kuumeneminen. Altistumisen raja-arvoja ei sovelleta staattisiin magneettikenttiin, koska tällä hetkellä ei ole riittävästi tieteellistä näyttöä staattisille magneettikentille altistumisesta johtuvista mahdollisista haittavaikutuksista terveydelle. Tämä tarkoittaa, että esimerkiksi MRI-laitteiden käsittelylle lääketieteen alalla ei ole altistumisen raja-arvoja. Neuvosto hyväksyi kuitenkin neuvoston pöytäkirjaan merkittävän lausuman, jossa se pyytää komissiota seuraamaan tiiviisti alan kehitystä, jotta tähän direktiiviin voitaisiin sisällyttää staattisia magneettikenttiä koskevat altistuksen raja-arvot sitten, kun tieteelliset tutkimustulokset mahdollistavat tämän.

Liitteessä olevassa taulukossa 2 on 13 eri taajuudelle vahvistetut toiminta-arvot. Toiminta-arvot on saatu altistuksen raja-arvoista niiden perusteiden mukaisesti, joita kansainvälinen ionisoimattoman säteilyn komitea ICNIPR käyttää ionisoimattomalle säteilylle altistumisen rajoittamista koskevista ohjeissaan (ICNIRP 7/99). Toisin kuin altistumisen raja-arvoja toiminta-arvoja sovelletaan myös staattisiin magneettikenttiin, jotta estettäisiin sellaiset vaarat kuin ferromagneettisten esineiden aiheuttama sinkoutumisvaara staattisissa magneettikentissä.

2.3 Toimet, jotka on toteutettava arvojen ylittyessä

Yhteisen kannan tavoitteena on poistaa tai vähentää mahdollisimman alhaiselle tasolle sähkömagneettisille kentille altistumisesta aiheutuvat riskit. Jos toiminta-arvot ylittyvät, työnantajan on laadittava ja toteutettava toimintasuunnitelma, joka käsittää teknisiä ja/tai organisatorisia toimenpiteitä raja-arvot ylittävän altistumisen estämiseksi. Tätä velvollisuutta ei ole, jos työnantaja voi osoittaa, että altistumisen raja-arvot eivät ylity ja turvallisuusriskit voidaan sulkea pois. Tästä velvollisuudesta säädetään 5 artiklan 2 kohdassa, jossa mainitaan tällaisen toimintasuunnitelman osatekijöinä muun muassa vaihtoehtoiset työmenetelmät, laitteiden valitseminen, tekniset toimenpiteet säteilyvaikutuksen vähentämiseksi tai työpaikkojen suunnittelu. Toinen toiminta-arvojen ylitymisestä johtuva velvollisuus koskee sitä, että mahdolliset riskialueet on yksilöitävä, ne on osoitettava asianomaisin merkein ja pääsyä niille on rajoitettava (5 artiklan 3 kohta).

Altistumisen raja-arvo -käsitteestä johtuen 5 artiklan 4 kohdassa todetaan selvästi, että työntekijät eivät saa missään tilanteessa altistua yli altistumisen raja-arvojen. Jos altistumisen raja-arvot kuitenkin ylittyvät, työnantajan on välittömästi ryhdyttävä toimenpiteisiin altistumisen vähentämiseksi altistumisen raja-arvojen alapuolelle, yksilöitävä syyt, joiden vuoksi altistumisen raja-arvot on ylitytty, ja muutettava suojelu- ja ehkäisytoimenpiteitä siten, ettei raja-arvojen ylitys toistu.

2.4 Altistumisen määrittely ja riskien arviointi

Toinen yhteisen kannan pääkohta on 4 artiklan säännökset altistumisen määrittelystä ja riskien arvioinnista. Tarvittavan arvioinnin, mittauksen ja/tai laskennan on perustuttava Euroopan sähkötekniikan standardointikomitean (Cenelec) vahvistamiin standardeihin. Siihen asti, kun Cenelecin yhdenmukaistetut standardit ovat käytettävissä, jäsenvaltiot voivat käyttää muita tieteellisesti perusteltuja standardeja ja ohjeita (4 artiklan 1 kohta). Turhan toiston välttämiseksi arviointia, mittausta ja/tai laskentaa ei tarvitse suorittaa yleisölle avoimilla työpaikoilla, joissa on jo suoritettu arviointi väestön sähkömagneettisille kentille altistumisen rajoittamisesta annetun neuvoston suosituksen 1999/519/EY säännösten mukaisesti (4 artiklan 3 kohta).

Tärkeitä seikkoja, joita työnantajan on erityisesti otettava riskinarvioinnissa huomioon, ovat muun muassa erityisen riskialttiit työntekijät ja altistuminen useille lähteille.

2.5 Suurimmat erot komission muutettuun ehdotukseen verrattuna

Suurimmat yhteisen kannan ja komission muutetun ehdotuksen väliset erot ovat:

- uusi rakenne, joka johtuu siitä, että sähkömagneettisia kenttiä käsitellään nyt erityisdirektiivissä
- altistumisen raja-arvojen ja toiminta-arvojen ryhmittely ja määrittelemineen uudella tavalla sekä kynnysarvojen poistaminen
- liitteessä olevat taulukot ja säännökset, joissa noudatetaan tarkkaan ICNIRP:n suosituksia
- edellytykset, joiden täytyessä työnantajan velvollisuutena on laatia ja toteuttaa ehkäiseviä toimenpiteitä käsittävä toimintasuunnitelma
- viittaus Cenelecin vahvistamiin yhdenmukaistettuihin eurooppalaisiin standardeihin riskien arvioinnin yhteydessä tehtävää arviointia, mittausta ja laskentaa varten
- mahdollisuus jättää altistumista koskeva arviointi suorittamatta tietyissä erityistapauksissa, joissa se on jo suoritettu neuvoston suosituksen 1999/519/EY mukaisesti
- terveydentilan seuranta koskevat säännökset, joissa yhteisessä kannassa viitataan puitedirektiivin 89/391/ETY 14 ja 15 artiklaan ja erityisesti mainitaan riskeille erityisen alttiit työntekijät. Neuvosto katsoi, ettei pitemmälle meneviä velvollisuuksia tarvita, koska yhteisessä kannassa ei käsitellä mahdollisia pitkäaikaisvaikutuksia.
- tiettyjen toimintojen pitämistä lisääntyneen riskin aiheuttavina ja vastuulliselle viranomaiselle ilmoitettavina koskevasta vaatimuksesta luopuminen
- työntekijöille tiedottamista koskevista erityisvaatimuksista luopuminen.

3. EUROOPAN PARLAMENTIN ENSIMMÄISEN KÄSITTELYN TARKISTUKSET

Koska yhteisessä kannassa käsitellään ainoastaan sähkömagneettisia kenttiä, useat Euroopan parlamentin tarkistukset eivät koske sitä. Siksi ainoastaan tarkistukset 1, 4–21, 25 ja 37–40 oli otettava huomioon ennen yhteisen kannan vahvistamista.

3.1 Neuvoston hyväksymät Euroopan parlamentin tarkistukset

Tarkistukset 1, 5, 9, 14, 25, 37 ja 38 hyväksyttiin kokonaisuudessaan neuvoston yhteiseen kantaan sanatarkasti tai ainakin sisällöltään.

Tämän lisäksi tarkistus 4 hyväksyttiin osittain 2 artiklan b kohtaan. Tarkistuksen 4 tekstistä poiketen neuvosto kuitenkin piti parempana todeta, että kyseisten raja-arvojen noudattamisella varmistetaan, että sähkömagneettisille kentille altistuvia työntekijöitä suojellaan kaikilta tunnetuilta terveyshaitoilta.

Tarkistuksen 7 sisältö hyväksyttiin 2 artiklan c kohdassa olevaan toiminta-arvon määritelmään.

Tarkistuksen 10 sisältö hyväksyttiin osittain 5 artiklan 5 kohtaan, vaikkei neuvosto pitänytään asianmukaisena viitata erityisen alttiisiin riskiryhmiin kohdistuvia ehkäisytoimenpiteitä koskevaan yksinomaiseen tavoitteeseen.

Tarkistuksen 12 sisältö hyväksyttiin yhteisen kannan 5 artiklan 1 kohtaan, jossa nyt viitataan altistumisen poistamiseen tai vähentämiseen mahdollisimman alhaiselle tasolle.

Tarkistus 13 hyväksyttiin osittain 5 artiklan 4 kohtaan. Neuvosto ei katsonut tarpeelliseksi viitata erityisesti kollektiivisiin toimiin, koska työnantajan on otettava huomioon kaikki mahdolliset ehkäisytoimenpiteet ryhtyessään toimenpiteisiin altistumisen vähentämiseksi altistumisen raja-arvojen alapuolelle.

Tarkistuksen 17 sisältö hyväksyttiin 4 artiklan 5 kohdan d alakohtaan, jossa luetaan joukko sähkömagneettisille kentille altistumisen epäsuoria vaikutuksia.

3.2 Euroopan parlamentin tarkistukset, joita neuvosto ei hyväksynyt

Neuvosto katsoi, ettei yhteiseen kantaan ollut aiheellista hyväksyä tarkistuksia 6, 8, 11, 15, 16, 18, 19, 20, 21, 39 ja 40 seuraavista syistä:

- Komission muutetussa ehdotuksessa ja tarkistuksessa 6 ollutta kynnystasoa ei tarvinnut ottaa mukaan, koska altistumisen raja-arvojen noudattaminen takaa jo, ettei mitään tunnettuja terveydelle haitallisia vaikutuksia ole.
- Tarkistusta 8 ei hyväksytty, koska "arvioinnille" ei tarvita erillistä määritelmää 4 artiklassa olevien arviointia koskevien säännösten lisäksi.
- Tarkistusta 11 ei hyväksytty, koska 4 artiklan mukaan on arvioitava työntekijöiden terveydelle aiheutuvaa riskiä eikä altistumisen tasoa, koska sitä voidaan mitata.
- Terveydentilan seuranta koskevia tarkistuksia 15 ja 16 ei hyväksytty, koska neuvosto piti parempana viitata yleisesti puitedirektiivin 89/391/ETY 15 ja 16 artiklaan kuin antaa tässä direktiivissä yksityiskohtaisia säännöksiä. Terveydentilan seuranta koskevia lisävelvollisuuksia ei pidetty asianmukaisina, koska toisin kuin melu- ja värinäydirektiiveissä tässä direktiivissä ei käsitellä pitkäaikaisvaikutuksia.
- Tarkistukset 18, 19 ja 20 olivat tarpeettomia, koska yhteisessä kannassa ei ole poikkeusta tai vapautuksia koskevaa erityissäännöstä.
- Neuvosto katsoi, että 10 artiklassa oleva vakiosäännös komissiota avustavasta komiteasta oli riittävä, eikä siksi hyväksynyt tarkistusta 21.
- Tarkistuksia 39 ja 40 ei hyväksytty, koska liite on jäsennelty uudelleen ICNIRP:n suositusten mukaisesti.

IV JOHTOPÄÄTÖS

Neuvosto katsoo, että kokonaisuutena yhteinen kanta on komission muutetun ehdotuksen perustavoitteiden mukainen. Se katsoo myös, että yhteisessä kannassa otetaan huomioon useat Euroopan parlamentin ehdottamissaan tarkistuksissa ajamat päätavoitteet.
